

**IAN
RANKIN**

**HAUTAKIVET
SYDÄMESSÄ**

Suomentanut Ilkka Rekiaro

**BLUE
MOON**

Ian Rankin

Hautakivet sydämessä

Suomentanut Ilkka Rekiaro

BLUE
MOON

Alkuteos: A Heart Full of Headstones
Copyright © John Rebus Ltd 2022

Suomennoksen copyright © Ilkka Rekiaro ja Docendo 2023

Blue Moon -kirjat julkaisee Docendo

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Kansi: Jussi Jääskeläinen

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-382-566-6

Nyt

John Rebus oli ollut oikeudessa lukuisia kertoja, mutta ei koskaan ennen syytetyn penkissä. Hän kuunteli tarkkaan, kun syyte luettiin valamiehistölle. Elämä ei ollut vielä toipunut pandemias- ta. Tuomaria ja Rebusia lukuun ottamatta kaikilla oli maski, ja kameroita ja näyttöjä oli siellä täällä. Valamiehistö oli terveyssyistä majoitettu muualle, Lothian Roadilla sijaitsevaan elokuvateatte- riin. Hän näki heidät yhdestä isosta näytöstä kuten he hänet.

Rebus hapuili muistista ensimmäistä kertaa, jolloin oli to- distanut oikeudessa, mutta turhaan. Varmaankin 1970-luvulla, melkein puoli vuosisataa sitten. Asianajajat, virkailijat ja tuomari olivat luultavasti olleet aika saman näköisiä kuin tänä päivänä. Rebus istui kahden virkapukuisen vartijan välissä; menettely oli sama kuin taannoin. Kerran hänen seistessään todistajanaitiossa syytetty oli yrittänyt karata hänen kimppuunsa, mutta yksi var- tijoista oli retuuttanut tämän takaisin. Mikä olikaan syytetyn nimi? Lyhyt kähköräpäinen ruipelo. Nimi saattoi alkaa M-kirjai- mella. Kaikkien muistihan lopulta reistailee. Hän ei ollut ainoa. Ikäjuttu, kuten keuhkohtaumatauti, jonka vuoksi hän sai pitää taskussaan maskin lisäksi astmapiippua.

Rebus mietti, mitä koiralle kuului. Hänen tyttärensä Samantha oli ottanut Brillon luokseen. Rebusin tyttärentytär iloitsi hauvas- ta. Rebus pani tyytyväisenä merkille, että yleisöparvi oli tyhjä. Hän ei ollut joutunut kinaamaan Samin kanssa, kieltämään tätä tulemasta. Pidätetyn elämä oli mutkatonta. Muut tekivät päätök- set hänen puolestaan. Hänen ei tarvinnut miettiä aterioita tai coi- ran kävelyttämistä tai miten päivänsä kulutti. Entisenä poliisina Rebus oli peräti vanginvartijoiden suosikki. He viipyivät mielel- lään hänen sellissään turisemassa. Ja pitivät myös häntä silmällä.

Kiven sisässä kaikki eivät ajatelleet hänen parastaan, ja siksi hänelle oli suotu yksityissellin kaltainen ylellisyys, vaikka Edinburghin vankila natisi liitoksissaan. Tosin vain muutama byrokraatti nimitti sitä Edinburghin vankilaksi. Muille se oli Saughton ja sijaitsi Georgie Roadin länsipäässä. Jos sieltä lähti kaupunkiin päin, tien varrella tuli pian vastaan Heartsin jalkapallostadion ja sitten Tynecastlen poliisiasema. Jälkimmäinen oli saattanut Rebusin tänne, joskin mutkan kautta.

Malone, se sen ruipelon nimi oli. Ammattimurtovaras, joka oli terrorisoinut asukkaita, jos nämä sattuivat olemaan kotona. Yksi uhreista oli saanut sydänkohtauksen ja heittänyt henkensä siihen paikkaan. Siksi Rebus oli pitänyt huolen siitä, ettei Malone pääsyt pälkähästä. Se oli edellyttänyt pientä satuilua todistajanaitios- ta, mikä oli saanut Malonen pillastumaan – eikä pillastuminen koskaan ollut valamiehistöön mieleen. Rebus oli yrittänyt näyttää järkyttyneeltä Malonen riehaantumisesta. Tuomari oli kysynyt, tarvitsiko hän tauon kootakseen itsensä.

”Ehkä lasillisen vettä, herra tuomari”, Rebus oli vastannut yrittäen puristaa iholleen muutaman hikikarpalon muka tyrmistyksestä. Tällä välin Malone oli viety oikeussalista. Hän oli ovelle asti kironnut Rebusia ja muita turmeltuneita kyttäi.

”Valamiehistö sivuuttakoon syytetyn äskeiset sanat”, tuomari ohjeisti. Ja lisäsi syyttäjälle: ”Voitte jatkaa, jos rikoskomisario Rebus on valmis.”

Rikoskomisario Rebus oli valmis.

Hän yritti muistaa ensimmäisen kerran, jolloin oli astunut jalallaan Tynecastlen poliisiasemalle. Oliko hän ollut silloin rikoskomisario vai ylietsivä? Varmaankin ylietsivä. Hän ei ollut koskaan ollut siellä töissä, joskin oli jonkin aikaa toiminut läheisellä Torphichenin asemalla. Mutta Torphichen oli käytännöllisesti katsoen Edinburghin siistiä West Endiä. Kovanaamainen Tynecastle – tuttujen kesken Tynie – oli eri luokkaa. Rebus tuumi, että joku voisi väsäätä väitöskirjan siitä, kuinka lähekkäin jalkapallokentät ja vähäosaisten asuinalueet sijaitsivat. Tynecastlen stadionin ympärillä oli enimmäkseen ikivanhoja hiekkakivikerrostaloja

ja niiden välissä joutomaata ja teollisuusrakennuksia. Lännempänä hiekkakivikerrostalot vaihtuivat Burnhillin ja muiden alueiden rumiin 1960- ja 1970-luvun betonikolosseihin, joiden kosteuden huurruttamat ikkunat muistuttivat ryppyisten kasvojen kaihin samentamia silmiä. Ainakin osalle niissä taloissa asuvista paikallisen jalkapallojoukkueen kannatus toi elämään vaihtelua ja jopa toisinaan hetkellistä euforiaa.

Rebus ei tosin ollut koskaan kannattanut yhtä seuraa.

”Äläpäs nyt, John”, häntä oli usein häرنäetty, ”Hearts vai Hibs? Sinun täytyy valita.” Hän vastasi aina pudistamalla päätään kuten pudisti nytkin, kun sattui kuuntelemaan kirjurin lausumia sanoja. Miekkoselta näytti menevän iäisyys päästä syytekirjelmän loppuun.

”Täten todetaan, että teitä vastaan on nostettu syyte... ja syyte kuuluu, että te... viidestoista päivä... kello... ja teitte...”

Rebus yritti peittää valamiehiltä olevansa hyvin valppaasti tietoinen heistä. Hän tiesi, mikä kamera kuvasi häntä, eikä hän katsonut siihen koskaan. Oikeussalin kiiltäväksi hiottu puulattia, liuskekivenharmaa matto, kapea lauta, jolle hän saattoi laskea käntensä – niihin hän oli kohdistavinaan huomionsa. Ja todistajanaitioon. Sen lähellä oli sermi, jotta todistaja saattoi todistaa joutumatta luomaan katsekontaktia syytettyyn. Koko hökötyks oli pyörien päällä, joten se voitiin tarpeen mukaan siirtää haluttuun paikkaan, työntää tilapäistä luiskaa ylös...

Hetkinen, miksi sali oli hiljentynyt?

Rebus katsoi tuomariin, joka tuijotti Rebusin puolustusasianajajaa. Kirjurikin kurkisti syytekirjelmän yli.

”Pahoitteluni, herra tuomari”, puolustusasianajaja sanoi selatessaan papereitaan.

Kirjuri huokaisi dramaattisesti. Koko juttu oli helkkari pelkkää teatteria, kuten Rebus oli havainnut jo kymmeniä vuosia aiemmin. No, ainakin se oli teatteria siihen osallistuville ammattilaisille. Muille se oli kaikkea muuta kuin teatteria.

”Tässä käsittelyn vaiheessa te kerrotte meille, miten syytetty vastaa syytöksiin”, tuomari nuhteli puolustusasianajajaa.

Rebus vilkaisi puolustustiimiinsä päin, vanhempaan ja nuorempaan asianajajaan, joilla oli päässä hupsut pienet peruukit, ja valmistelemaan asianajajaan, joka oli napittanut tumman pukunsa takin. Vanhemmalla asianajajalla oli silkkiviitta ja huivi, josta Rebus tiesi käytettävän nimeä *fall*, joskaan kukaan ei tuntunut tietävän miksi. Herrat katsoivat häntä kuin vierasta miestä, ja verraten vieraitahan tässä toki oltiin, vaikka Rebus oli viime viikkoina ja päivinä tavannut heitä usein. Nuoremman asianajajan kasvot olivat ilmeettömät. Varmaankin ajatteli, mitä hänen pitäisi ostaa kotimatalla ruokakaupasta, tai mitä pelivarusteita pitäisi kerätä valmiiksi lapsen seuraavaa koulupäivää varten.

”Herra Bartleby?” tuomari hoputti. Rebus piti tuomarin ulkoonäöstä. Tämä näytti mieheltä, joka kaataa toiselle kunnon viskin riippumatta siitä, kuka on kyseessä. Vanhempi asianajaja nyökkäsi tyytyväisenä tarkistettuaan minkä lie asian.

Hän kostutti huuliaan.

Avasi suunsa puhuakseen.

Rebus ei voinut olla jäljittelemättä häntä ja veti keuhkot täyteen Edinburghin auvoista ilmaa...

Silloin

Ensimmäinen päivä

Puboja avattiin jälleen, ja tällä kertaa niihin pääsi kirjautumatta, eikä tilauksia tarvinnut tehdä pöydästä. Seisoskelu baaritiskin ääressä näytti herättäneen uutuudenviehätystä, joskin oli mahdollonta olla huomaamatta tiskin kulmalla ja oven vieressä käsidesipulloa ja QR-koodia tai vanhanaikaista kirjoituslupaa, jonka liuskalle piti raapustaa nimi, ihan mikä nimi vain, ja yhteysnumero, ihan mikä numero vain. Rebus ei vielääkään ymmärtänyt, miten QR-koodi toimi. Silloin tällöin joku fiksumpi asiakas tai tarjoilija yritti selittää, mutta tieto pomppi kuin hänen aivojensa pinnalla olisi heitetty leipää ja upposi melkein saman tien pohjaan.

Rebus oli tänään Brougham Place -nimisessä pubissa. Hän ja Brillo olivat kulkeneet Bruntsfield Linksin poikki talviauringon pysytellessä matalalla, koira ja isäntä pitkiä varjoja luoden. Melville Drivella oli tuttuun tapaan ruuhkaa ja poluilla paljon opiskelijoita. Rebus otaksui yliopiston avanneen jälleen ovensa. Jonkin aikaa oli ollut hyvin hiljaista, Rebus oli komennettu eristykseen keuhkohtaantumataudin takia siihen asti, kunnes rokoteohjelma käynnistyi. Mutta nyt hän oli vapaa liikkumaan ja saanut jopa tehosterokotteen. Etätapaamiset tyttären ja tyttärentyttären kanssa olivat ohi, ne, joissa nämä olivat pihaportin toisella ja hän toisella puolella ja ostokset jätettiin ovelle hänen poimittavakseen. Elämä saattoi jälleen jatkua. Hän sai halata Samantha ja Carrieta, joskin aisti yhä haluttomuutta lapsenlapsessa, jota ei ollut vielä rokotettu. Palasiko elämä todella normaaliksi, vai oliko enää edes olemassa mitään normaalia, johon palata? Tämänpäiväisen pubin asiakkaat vetivät edelleen maskin kasvoille, jos halusivat liikkua

muiden joukossa. He säpsähtivät edelleen, jos joku sai äkillisen yskänpuuskan. Koronasulku oli antanut Rebusille täydellisen syyn olla menemättä lääkäriin, vaikka hänellä oli huimausta ja rintakipua. Ehkä hän tekisi nyt jotain asialle.

Niin, ehkä.

Juuri nyt hän oli tyytyväinen saadessaan lukea iltalehteä. Yksi artikkeli kertoi Royal Milen kauppiaista, jotka tunsivat olevansa alakynnessä, kun myymälävarkaat ja narkomaanit uhkailivat ja ryöväisivät häpeämättömästi. West Lothianissa oli vandalisoitu auto hapolla ja läheiseen taloon oli heitetty polttopullo. Rebus tiesi sen todennäköisesti merkitsevän jengisotaa – vaikka eivätkään nämä asiat enää hänelle kuuluneet. Kun hänen puhelimensa kilahti, viereisessä pöydässä istuva asiakas silminnähden kavahti. Rebus pudisti hitaasti päätään rauhoittelakseen miestä, että oli saanut ihan tavallisen viestin eikä ilmoituksen koronavilkusta. Mutta kun hän katsoi näyttöä, hän huomasi, että viesti oli kaikkea muuta kuin tavallinen sikäli, että sen oli lähettänyt mies nimeltä Cafferty. Morris Gerald Cafferty, alias Iso Ger.

Etkö ole ulkona koiran kanssa?

Rebus ajatteli sivuuttava kysymyksen, mutta ei uskonut Caffertyn luovuttavan.

Olen, hän vastasi yhdellä sanalla. Caffertyltä tuli oitis uusi kysymys.

Miksen näe sinua?

Pubissa.

Missä pubissa?

Miksi kysyt?

Onko sinulla joku kitupiikkisopimus, jolla saa kirjoittaa vain kolmen kirjaimen viestejä?

Katsopa tämän pituutta.

Rebus odotti, siemaisi olutta ja odotti edelleen. Brillo oli lattialla hänen jalkojensa juuressa, ei torkkunut mutta esitti sellaista varsin uskottavasti. Rebus laski puhelimen pöydälle ja huljutti lasiaan, kunnes vaahto nousi uudelleen. Hänelle oli joskus sanottu, ettei niin kannattanut tehdä, mutta hän ei muistanut syytä.

Kilahdus. *Minulla on asiaa.*

Kilahdus. *Tule asunnolle.*

Kilahdus. *Ei kiirettä. Tunnin kuluessa käy. Juo lasi tyhjäksi ja vie koira kotiin.*

Rebus mietti, mitä vastaisi. Tarvitsiko hänen edes? Ei, koska hän tulisi, ja Cafferty tiesi sen. Rebus tulisi, koska oli utelias – utelias monestakin asiasta. Hän suostuisi pyyntöön, koska heillä oli yhteinen menneisyys.

Toisaalta Rebus ei halunnut vaikuttaa liian kärkkäältä. Hän siis puki maskin kasvoilleen, meni baaritiskille ja tilasi toisen oluen.

Cafferty asui kolmikerroksisen lasitornin kattohuoneistossa Quartermile-nimisessä uudessa korttelissa. Paikalla oli ollut Edinburghin vanha sairaala, jonka alkuperäiset, saneeratut rakennukset seisoivat teräs- ja lasitulokkaiden lomassa. Rebus asui vanhan hiekkakivikerrostalon ensimmäisessä kerroksessa hiljaisen kadun varrella Marchmontissa vain kymmenen minuutin kävelymatkan päässä. Välissä oli vedenjakajana Melville Drive. Rebusin puolella oli Bruntsfield Links, jossa pelattiin kesäisin puistogolfia. Caffertyn puolella oli iso nurmikenttä nimeltään Meadows. Siellä oli yleensä paljon hölkkääjiä, pyöräilijöitä ja koirien ulkoiluttajia hyödyntämässä avaraa tilaa. Rebus joutui väistämään muutamaa kävellessään Quartermilea kohti. Hän mietti, katseliko Cafferty häntä parhaillaan hänen lähestyessään. Siltä varalta, että katseli, Rebus teki kahden sormen tervehdyksen suunnilleen sinne päin, missä Caffertyn tornitalo kohosi, mistä hyvästä hän sai osakseen kysyvän katseen läheisellä penkillä istuvalta nuorelta parilta.

Hän pysähtyi Caffertyn talon oven eteen ja toivoi, että olisi vielä polttanut. Tupakointi olisi antanut hänelle kelvollisen verukkeen viivyttellä ennen kuin astuisi sisään. Mutta hän painoi summeria. Lukko naksautti auki ja hän nousi hissillä ylimpään, kahdeksanteen kerrokseen. Siellä oli käytävän varrella vain yksi ovi. Se oli jo avattu. Lihaksikas nuorimies keräsi postia, joka oli ilmeisesti aiemmin puikattu luukusta. Hän oli vaaleatukkainen ja näytti treenanneen säännöllisesti salilla. Vasemmassa ranteessa

oli jotain, mikä näytti kovasti Fitbitiltä. Varsinaista kelloa hänellä ei ollut eikä sormuksia.

”Mikä olet miehiäsi?” Rebus kysyi.

”Herra Caffertyn henkilökohtainen assistentti.”

”Taitaa olla melkoinen homma, pyyhkiä hänen persettänsä kun käsky kuuluu. Tunnen tien.” Rebus nappasi postit nuorukaisen kädestä. Hän ehti astua eteiseen vain kaksi askelta ennen kuin luja ote olkapäästä kiskaisi hänet takaisin.

”Minun pitää taputella sinut.”

”Älä narraa.” Mutta miehen ilmeestä näki, ettei hän narrannut. Rebus onnistui huokaisemaan avatessaan toppatakkinsa vetoketjun. ”Tiedät kai, että minä tulin kutsusta? Olen siis vieras enkä mikään paska ninja.”

Kädet tunnustelivat Rebusin rintakehää, kainaloita ja selkää. Kun assistentti kyyristyi tutkimaan hänen lahkeensa, Rebusin teki mieli koukata polvi hänen pärsäänsä, mutta hän arveli, että sillä olisi seurauksia.

”Toivottavasti nautit siitä yhtä kovasti kuin minä”, hän sanoi miehen noustua pystyyn. Assistentti ei sanonut mitään vaan otti kirjeet takaisin Rebusilta ja käveli edeltä asunnon tilavaan olohuoneeseen.

Rebus huomasi, että portaisiin oli asennettu tuolihiisi, mutta muuten kaikki oli kuten hän muisti. Cafferty istui sähköpyörätuolissa koko seinän korkeisten ikkunoiden edessä. Matallaksi säädetyllä jalustalla oli kaukoputki, juuri oikean korkuinen istuvalle henkilölle.

”Kai sinun pitää jostain kiksit saada”, Rebus kommentoi.

Cafferty käänsi päätään hieman ja hymyili valjusti. Hän oli laihtunut, ja hänen kasvonsa olivat sairaalloisen kalvakat. Silmät olivat kuitenkin edelleen entisenlaista terästä. Isot, nyrkkiin puristetut kädet olivat muistutus menneistä mukiloinneista.

”Etkö tuonut kukkia tai konvehteja?” Cafferty kysyi katsaessaan Rebusia kiireestä kantapäähän.

”Olen tilannut tusinan valkoisia liljoja siihen hetkeen, kun niiden aika koittaa.” Rebus katsoi kiinnostunutta teeskennellen

näkymää Meadowsin poikki Marchmontin savupiippuihin. ”Eikö häntä ole vielääkään löydetty?” hän virkkoi. ”Sitä tyyppiä, joka sinua ampui? Tuumivat, ettei häntä löydetä koskaan.”

”Andrew, kaadapa Johnille lasillinen. Haluaisitko kahvia alkoholin vastapainoksi?”

”Mitä pointtia alkoholissa on, jos sille juo jotain vastapainoksi?”

”No viski sitten. Minulla ei ole olutta.”

”En tarvitse mitään, paitsi kuulla miksi kutsuit minut.”

Cafferty tuijotti häntä. ”Minustakin on mukava nähdä sinua.” Hän käänsi pyörätuolia ja suuntasi sen kohti huoneen toisessa päässä olevaa pitkää lasista sohvapöytää. Samalla hän viittoi Andrewia poistumaan.

”Kumpi hän on, hoitaja vai henkivartija?” Rebus kysyi seurattessaan Caffertyä.

Cafferty osoitti kermanväristä nahkasohvaa ja Rebus istuutui siirrettyään ison vinoristillä koristellun tyynyn sivuun. Pöydällä oli vain Andrewin tuoma posti. Caffertyn katse asettui Rebusiin.

”Entä sinä?” hän kysyi. ”Oliko sinulla kiva pandemia?”

”Näytän selvinneen.”

”Osuvasti sanottu. Sama täällä. Toisaalta sinäkin varmaan tunnet sen yhtä vahvasti kuin minä.”

”Tunnen minkä?”

”Kuolevaisuuden – miten se kolkuttelee ovea.” Sanojaan koroostaakseen Cafferty kopautti vasemman käden rystysillä pyörätuolin käsinojaa.

”Onpas täällä hilpeä tunnelma.” Rebus nojautui taaksepäin ja etsi niin mukavan asennon kuin sohva salli.

”Mutta elämä ei ole hilpeää, vai mitä? Sen me molemmat opimme jo kauan sitten. Ja kun olin täällä jumissa koronan aikana, ei ollut paljon muuta tekemistä kuin...” Cafferty naputti otsaansa.

”Jos olisit pyytänyt, olisin lainannut lehtisaha.”

Cafferty pudisti päätään. ”Unohdat kuule sen, että minä *tunnen* sinut. Väitätkö, että kökötit viikkokaudet siinä pienessä asun-

nossasi, siinä olohuoneessasi, tuon pääkoppasi kanssa, etkä muka vatvonut asioita? Mitä muutakaan olisit tehnyt?”

”Minulla oli koira, jota piti ulkoiluttaa.”

”Ja tytär ja tyttärentytär, jotka veivät sen ulos. Minä näin heidät.” Cafferty nyökkäsi kaukoputkeen päin. ”Ja toisinaan myös Siobhan Clarken. Hän tuijotti tänne ylös jos tuli sadankin metrin päähän. Tuijotti siis eikä...” Hän nosti kaksi sormea Rebusiin päin.

”Voisitkohan mennä asiaan, kun taivaalla on vielä hiukkasen valoa?”

”Pointti on se...” Cafferty imi ilmaa ja puhalsi sitä äänekkäästi. ”Minulla ei ole ollut muuta tekemistä kuin muistella tekojani ja ihmisiä, joille olen ne tehnyt. Kaikki eivät olisi tarkkaan ottaen ansainneet kohtaloon.”

Rebus kohotti kättään kämmen Caffertyyn päin. ”En kuuntele enää ripityksiä. Sinun pitää puhua Siobhanin kanssa.”

”Ei tästä asiasta”, Cafferty sanoi hiljaa. ”Ei tästä asiasta.” Hän kumartui hieman tuolillaan. ”Muistatko Jack Oramin?”

Rebusilta meni tovi. Cafferty pysyi vaiti ja antoi synapsien hitaasti hoitaa hommansa.

”Yksi sinun lukemattomista kadonneistasi”, Rebus sanoi viimein. ”Mikä sen mestan nimi olikaan? Potter’s Bar, niinkö?”

”Tiesin, että muistaisit.”

”Biljardisali, jossa kepillä on muutakin käyttöä kuin pelaaminen. Oramin nimi oven yllä, mutta kate meni miehelle, jota parhaillaan katselen. Oram rupesi kuorimaan nappulaa omaan taskuun ja aika pian biljardikeppi ei enää riittänyt hänelle puolustusaseeksi.”

”Minä en koskenut häneen.”

”Etpä tietenkään.”

”Hän pakeni ennen kuin ehdin. Ilmoitettiin kadonneeksi. Uumoilen, että vanha kamusi Siobhan tutki tapausta.”

”Entä sitten?”

”Kuulin Oramin palanneen.”

”Ja?”

”Juttelisin mielelläni pikkuisen, sikäli mikäli hän suostuu.”

Rebus murahti. ”Mitä meinaat tehdä? Käskeä Andrewin etsiä häneltä asetta hiukan kovakouraisemmin?”

”Haluan pyytää siltä tyypiltä anteeksi”, Cafferty sanoi arvokkaasti.

Rebus vei toisen kätensä korvan taakse. ”Kuulin varmasti väärin.”

”Olen vakavissani. Totta: hän varasti ja hän livisti. Hän on pieneskellyt neljä vuotta, epäilemättä paska jäykkänä. Luultavasti palasi vain siksi, että kuuli tästä.” Tällä kertaa Cafferty tömäytti pyörätuolin käsinojaa.

”En oikein vielääkään ymmärrä.”

”Se johtuu siitä, ettet tiedä, mihin hän niitä rahoja tarvitsi. Hänen veljensä Paul kuoli syöpään. Jätti taakseen vaimon, kaksi lasta ja hyvin vähän pankkiin. Jack halusi auttaa keinolla millä hyvänsä.”

”Pyydätkö sinä minua uskomaan, että sinulle on yhtäkkiä kasvanut omatunto?”

”Haluan pyytää häneltä kasvotusten anteeksi sitä, mitä hänelle tapahtui...”

”Käske sitten apurisi noutaa hänet.”

”Voisin tehdä niin, mutta kun sinä kerran olet syypää siihen, mitä hänelle tapahtui...”

”Mitä tarkoitat?”

”Vähän yli neljä vuotta sitten sinä kaljoittelit jossain pubissa ja rupesit juttusille Eric Linn -nimisen miehen kanssa. Soittaako kelloa?”

”Olen tavannut monia ihmisiä monissa pubeissa.”

”Teillä oli yhteinen tuttava, Albert Cousins, sinun vasikkasi menneiltä vuosilta. Linn kysyi, vieläkö tapasit häntä. Sinä vastasit kieltävästi, mutta olit kuullut hänen ottavan hiukan liikaa takkiinsa Potter’s Barin sulkemisajan jälkeen pokeripeleissä.” Cafferty vaikenä. ”Muistuuiko mieleen?”

”Ehkä.”

”No, Eric tiesi, että minulla oli osuus siitä baarista, ja hän tuumi, että saattaisin olla kiinnostunut, ja olinhan minä, sillä kenel-

lekään ei ollut tullut mieleen kertoa minulle niistä peleistä. Jack Oram oli paikkaillut omia taskujaan ja jättänyt maksamatta minulle osuuttani. Se sai minut penkomaan asiaa, ja alkoi näyttää kovasti siltä, että hän oli kähveltänyt myös biljardisalin tuloja. Hänellä kävi moukan tuuri, kun hän sai vihiä, että minä halusin vaihtaa pari sanaa.” Cafferty piti taas tauon. ”Kaikki se vain siksi, että sinä puhuit sivu suusi yhtenä iltana pubissa.”

Rebus oli hetken vaiti. Albert Cousinsin ja hänen uhkapelien-sä osalta tarina piti paikkansa. Rebus ei ollut voinut tietää, ettei olisi saanut mainita asiasta. Siitä huolimatta. . .

”Kadut ovat muuttuneet”, Cafferty sanoi. ”Minulla ei ole enää miehiä siellä niin kuin ennen.”

”Ei minullakaan.”

”Mutta ne ovat edelleen sinulle tutut, ja sinulla on aikaa vaikka muille jakaa.”

”Minä alan kuule olla liian vanha leikkimään Humphrey Bogartia.” Rebus nousi ja astui takaisin ikkunaan. Hän kuuli pyörätuolin moottorin surisevan, kun Cafferty tuli perässä.

”Minun päiväni ovat luetut”, Cafferty sanoi hiljaa. ”Huomasit sen heti kun astuit ovesta sisään. Luodit tekivät pahaa jälkeä.” Yhtäkkiä hän näytti väsyneeltä. ”Minun käy sääliksi Oramia. En osaa selittää kunnolla, miksi juuri häntä eikä muita. Ja totta kai saat korvauksen.” Cafferty osoitti kirjahyllyä. ”Tuolla on rahaa kirjjekuoressa. Et olisi Humphrey Bogart, jos et ottaisi sitä.”

”Kuuluuko kuvaan mahdollisesti myös kohtalokas nainen?”

”En voi luvata mitään, mutta kuka tietää, mitä vastaan tulee? Ainakin tämä vie voiton siitä, että homehdut kämpässäsi neljän seinän sisällä.”

”Minulla on palapeli puolivälissä. Sergeant Pepper, tuhat palaa.”

”Se voi odottaa.”

Rebus kääntyi ja kumartui istuvaan mieheen päin. ”Oramin kohtalo ei ole minun syytäni vaan sinun. Olisit joka tapauksessa ennen pitkää saanut tietää kavalluksesta tavalla tai toisella. Ja maailmassa riittää riskinottajia, jotka ilomielin etsivät hänet puolestasi.”

TOTUUS PALJASTUU. JA SE UHKA HAUDATA JOHN REBUSIN.

John Rebus on eläkepäivillään syytettyjen penkillä: leivä-tömän pöydän ääressä rikoksesta, joka voi viedä hänet telkien taakse loppuelämäksi. Kerta ei ole ensimmäinen, kun legendaarinen etsivä on ottanut lain omiin käsiinsä, mutta se saattaa olla viimeinen.

Mutta mikä sai kunnon miehen ylittämään rajan? Rikokomisario Siobhan Clarke voi hyvinkin saada sen selville. Clarke saa tutkittavakseen Edinburghin räjähdysaltteimman tapauksen miesmuistiin, kun vuosikymmeniä kestäneiden väärinkäytösten ytimessä ollut pahamaineinen poliisi on kadonnut. Poliisin löytyminen on uhka paitsi Clarken esimiehille myös hänen mento- rilleen John Rebusille. Eikä Rebus ehkä jaksakaan korvaansa Clarken huolille, koska menneisyyden velkojen takaisinmaksu tekee hänestä sekä rikollispomojen että omien virkaveljiensä maalitaulun.

On tilinteon aika – ja John Rebusille se saattaa tarkoittaa lopullista valomerkkiä...

Blue Moon -kirjat
kustantaa

DOCENDO

www.docendo.fi

KL 84.2

ISBN 978-952-382-566-6